

BROOD – deel 1

In Hofbericht en de komende Saamhorig heb ik verteld wat er zoal speelt in de parochie. Hier wil ik u vast mee nemen naar de lezingen van de komende zomer. Die lezingen horen wij in een cyclus van drie, een A, B en C-jaar. Nu is het B-jaar aan de beurt, het jaar van de evangelist Marcus. Johannes heeft niet een eigen jaar. Af en toe neemt Johannes dus een flinke hap uit een ander zijn jaar.

Deze zomer is dat het geval. Het is weer de zomer van 'de broodrede'. Maar liefst vijf zondagen lezen we uit één hoofdstuk van Johannes; het zesde hoofdstuk. Dat begint ermee dat ieder mens brood nodig heeft, voedsel om van te leven. Dat eindigt bij wat de Mensenzoon ons zal geven: voedsel dat eeuwig leven geeft.

Eronder ligt een tekst uit één van de vijf boeken van Mozes; het vijfde boek, Deuteronomium. Alles is gebeurd gezegd en gedaan. Het Joodse volk staat op de drempel van het beloofde land; op korte termijn zullen ze de Jordaan oversteken. Nog éénmaal gaan ze zitten in de woestijn en luisteren. Nog éénmaal wordt alles herhaald: prent het in je hart, deze tocht van veertig jaar waarin u werd vernederd en op de proef gesteld. Zo leerde God uit welk hout u gesneden bent. God, die u het manna uit de hemel te eten gaf, om u te laten beseffen dat de mens niet leeft van brood alleen; de mens leeft van alles wat uit de mond van de Heer, de Eeuwige, komt. Vergeet nooit het verbond dat de Heer, de Eeuwige, met u is aangegaan. Gedenk het, met heel je hart, met heel je verstand, met heel je ziel.

“De kleren aan uw lichaam zijn niet versleten en uw voeten zijn niet gezwollen, al die veertig jaar. Besef dat de heer uw God u heeft opgevoed zoals een man (en vrouw...) zijn eigen zoon (of dochter...) opvoedt, en dat u de geboden van de Heer uw God moet onderhouden door zijn wegen te gaan en Hem te vrezen.”

Hier worden wij dus gevraagd deze zomer onze tanden in te zetten. Om eens goed te herkauwen, het warme brood van de bakker (geef ons heden ons dagelijks brood); het manna, brood uit de hemel, om te overleven in de woestijn; Jezus als voedsel (letterlijk!) voor eeuwig leven.

De zin over de niet-versleten-kleren en de niet-gezwollen-voeten doet me aan de tekst van Marcus denken die we 12 juli horen (toevallig ook zijn zesde hoofdstuk!):

“Hij gebood hun om niets mee te nemen voor onderweg dan een stok – geen brood, geen reistas, geen geld in de beurs – wel sandalen aan te doen, maar geen twee stel kleren aan te trekken.”

Goede teksten voor de zomer van het leven! Ga op weg, durf te gaan, vertrouw op Hem, die alle leven geeft; 'dan zal je gegeven worden'.... Teksten van overgave en loslaten.

Voordat we gaan studeren op Johannes 6, gaan we eerst nog op retraite (althans dat proberen we...). Met de woorden van Marcus doen we dat, op 19 juli. Tweemaal staat het er:

Jesus zegt: "Ga nu mee naar een eenzame plaats om alleen te zijn en wat uit te rusten. Want er kwamen en gingen zoveel mensen, dat ze niet eens de gelegenheid hadden om te eten. Ze gingen in de boot weg naar een eenzame plaats om alleen te zijn."

Heel slim wordt hier de overgang naar Johannes gemaakt. Bij Marcus volgt nu de wonderbare brood-vermenigvuldiging. Maar die horen we niet meer. Vanaf 26 juli is het één en al Johannes dat de klok slaat. We beginnen de 'Johannes zondagen' met het verhaal over het te eten geven van 5000 mensen.

6,1: "Enige tijd later stak Jezus het meer van Galilea over, ook het meer van Tiberias genoemd. Een grote massa mensen volgde Hem omdat ze de tekenen gezien hadden die Hij aan de zieken verrichtte. Jezus trok het gebergte in en ging daar zitten met zijn leerlingen. Het was kort voor het Joodse paasfeest. Toen Jezus zijn ogen opsloeg zag Hij dat er een massa mensen naar Hem toestroomde."

2 augustus gaat het verder:

"De volgende dag bevond de menigte zich nog steeds aan de overkant van het meer. Ze hadden daar maar één boot zien liggen en hadden Jezus niet zien meegaan toen zijn leerlingen wegvoeren. Ze vonden Hem aan de overkant van het meer en vroegen Hem: 'Rabbi, wanneer bent U hier gekomen?'" Jezus gaat meteen in discussie: "Waarachtig, Ik verzeker u: u zoekt Mij niet omdat u tekenen hebt gezien, maar omdat u volop hebt kunnen eten. U moet niet zoveel werk maken van vergankelijk voedsel, maar liever van het voedsel dat blijft, het voedsel van het eeuwig leven, dat de Mensenzoon u zal geven; want op Hem heeft de Vader, God zelf, zijn zegel gedrukt."

In feite is dit slechts een inleiding, een plaatsbepaling. Er zou een tweede deel moeten volgen. De climax komt op 16 augustus:

"Waarachtig, Ik verzeker u: als u het vlees van de Mensenzoon niet eet, als u zijn bloed niet drinkt, is er geen leven in u. Maar wie mijn vlees en bloed eet en drinkt, die bezit eeuwig leven:

op de laatste dag laat ik hem opstaan, want mijn vlees is echt voedsel, mijn bloed is echte drank. Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft met Mij verbonden en ik met hem."

Dàt zijn woorden om te herkauwen.... 'weezinwekkende, nadrukkelijke letterheid; kannibalistische klinkende uitspraken', noemde iemand het. Niet voor niets, eerst die retraite in Marcus 6 op 19 juli en deze lange inleiding....

Een tweede deel moet volgen. Maar of mijn antwoorden bevredigend zijn..., ik waag het te betwijfelen... Een goede zomer toegewenst!

Coen van Loon, diaken

Tegenslag?

leer en ga door!

Cordaid – Bond Zonder Naam, juni 2015

CURSUS - "Over ons omgaan met God"

In augustus begint de cursus omgaan met God. De cursus bevat zeven avonden.

Op die avonden wordt stap voor stap 'het liefdesverhaal van God met de mensen' verkent.

Iedere avond kent een andere begeleider. Dit zijn o.a.: Sedfrey Nebres, Leo Nederstigt en Uschi Janssen. Samen met u kijken zij hoe ons geloof in de kerk en voor onszelf vorm krijgt. Onderwerpen zijn het Oude en het Nieuwe Testament, de geloofsbelijdenis en de betekenis van liturgie en eucharistie. Centraal staat de vraag hoe een ieder van de deelnemers het geloof een plaats in het dagelijks leven geeft.

Data: 26 augustus, 9 september, 30 september, 14 oktober, 4 november, 18 november en 9 december.

Tijd: 19.30 - 21.30 uur.

Locatie: AnnaBon, Tweede Oosterparkstraat 246.

35 JAAR MEERKLANK 1980-2015

In het najaar van 1979 werd het Jongerenkoor opgericht o.l.v. Wouter Reijnaert. Deze groep was een voortvloeiende uit het Beatekoor van de jaren 60 en 70. Rond 1985 hebben we de naam veranderd in het inmiddels vertrouwde "Meerklank". Door de jaren hebben we veel dirigenten langs zien komen: Wouter, Jan-Willem, Angelique, Nartan, Jos en Jan en nu al weer heel wat jaar Jan-Paul.

Nu, 35 jaar en wat ups en downs later, zijn we nog steeds actief op de zondagmorgen. Weliswaar met een kleiner aantal leden, maar onder leiding van Jan-Paul van Spaendonck waait er een nieuwe wind door het koor. Zijn muzikale inzicht en de door hem gecomponeerde muziekstukken worden met veel enthousiasme ontvangen.

Vooraf Rina heeft zich in de afgelopen jaren ontpopt als een tekstschrijver van kaliber en haar liedjes zijn altijd zeer populair en uniek. Ook Mariëtte en Patricia houden zich actief bezig met het creëren van nieuwe teksten en arrangementen.

Al 35 jaar lang schrijven leden van Meerklank eigen teksten op bestaande liedjes. Daarmee onderscheidt Meerklank zich van veel andere koren met een dergelijke sound. Wij merken aan de reacties van de kerk-gangers dat vooral deze zelf geschreven teksten veel indruk maken. U ziet waarin een klein koor creatief kan zijn.

Het overgrote deel van onze leden is zeer trouw. Zij zingen al sinds hun jonge kinderjaren. De samenstelling van Meerklank kun je gerust uniek noemen. Maar liefst 3 generaties vertegenwoordigen onze groep.

Wij willen de parochianen van harte bedanken voor de enthousiaste reacties in de afgelopen jaren en wij hopen nog lang door te gaan

met het verzorgen van de vieringen op de manier die u van Meerklank gewend bent; eigentijds, betrokken en origineel.

Op **zondag 5 juli 2015** vieren wij ons jubileum. Tijdens de viering, waarin pastor Leo Nederstigt voorgaat, zullen wij enkele liederen met eigen teksten ten gehore brengen. U beleeft de primeur van een tweede gezongen Mis, wederom voor ons geschreven door Jan-Paul. U bent van harte uitgenodigd.

Marjolein Schaefer

OPENING GERENOVEERDE PASTORIE

De datum komt steeds dichterbij. Na zo'n zes maanden verbouwd te hebben kunnen wij u medelen dat de officiële opening van de gerenoveerde pastorie zal plaatsvinden op 26 juli.

Direct na de viering bent u dus van harte uitgenodigd om de nieuwe ruimtes bezichtigen en de opening feestelijk te vieren.

Dat betekent ook dat het vanaf 1 augustus weer mogelijk is de zalen op de benedenverdieping te huren, alsmede de woningen op de bovenverdiepingen.

Mocht u geïnteresseerd zijn in het huren van een van de appartementen of de zalen of wilt u gewoon meer informatie hierover, schroom dan niet contact op te nemen met de Hofkerk.

**“Consult not your fears, but your hopes and dreams.
Think not about your frustrations,
but about your unfulfilled potential.
Concern yourself not with what you tried and failed in,
but with what it is still possible for you to do”.**

Paus Johannes XXIII

**BEZOEK AAN DE GRAANKORREL
OP 4 JUNI 2015**

Net als in 2014 naar St. Urbanus, zijn dit jaar leden van de parochievergadering en belangstellenden op bezoek geweest bij de parochie De Graankorrel, een van de andere parochies van de regio waartoe we sedert enige tijd behoren. Deze parochie bestaat uit twee kerkgebouwen: De Drie Stromen en De Nieuwe Stad. In beide parochielocaties samen komen wekelijks circa 200 kerkgangers.

Het was een boeiend en inspirerend bezoek. Het was echter jammer dat er slechts vier parochianen van de Martelaren aanwezig waren. We werden ontvangen met koffie en wat lekkers. Na de kennismaking met het bestuur kregen we een rondleiding door het gebouw, waarvan de meeste ruimtes in gebruik waren door eigen groepen en huurder(s). De stemmige kerkzaal lag centraal in het gebouw en was uit te breiden door het openen van een vouwdeur. Om voor de Vieringen geen boekjes meer te hoeven maken is kortgeleden een permanente beamer, met scherm op de muur achter het altaar aangebracht.

De vijftienjarige hr. Alfons Ruitenbeek gaf ons uitgebreide informatie over het ontstaan en verloop van de parochie in ruim 45 jaar. Wij ontvingen het boekje 'Een Wereldkerk in het klein'.

Koren

De parochie heeft drie koren, waarvan één kinderkoor dat wekelijks na schooltijd tot 19.00 uur bij elkaar is.

De kinderen krijgen om te beginnen een warme maaltijd, waarna een stuk vorming volgt. En natuurlijk wordt er ook gezongen. We kregen de indruk dat de koren tamelijk autonoom functioneren; zij gebruiken alle soorten muziek en maken ook zelf composities en teksten. De gekozen muziek wordt vooraf besproken met de voorganger van dienst.

Financiën

Om een sluitende begroting voor wat betreft de gebouwen te verkrijgen, worden alle ruimten zoveel waar mogelijk verhuurd. Voor de boekingen is een bestuursfunctionaris aangesteld. Op andere terreinen moet nog wel worden bezuinigd.

Bestuur

Het bestuur functioneert goed, maar heeft hard uitbreiding nodig. Veel werkzaamheden zouden door vrijwilligers uitgevoerd kunnen worden.

Tot besluit bedankte Ton Broerse de voorzitter en de andere bestuursleden van de Graankorrel voor de inspirerende uitleg en overhandigde hen de cd van de LWM, hetgeen in goede aarde viel.

Inge Veenker en Adri Lechner

Onderstaand artikel over de bedevaart van ons bisdom naar Rome heb ik geschreven voor het parochieblad van de St. Eloy parochie in Beverwijk. Mij werd gevraagd of ik het ook in Hofnieuws wilde laten plaatsen.

ROME

In een overweging tijdens een doordeweekse viering in de Regina Caelikerk en de Agathakerk in Beverwijk heb ik gesproken over de bedevaartreis naar Rome. Ik was daar van 2 tot en met 7 mei samen met mijn zoon David en met nog zo'n 800 andere pelgrims vanuit ons bisdom. Zondag 3 mei mocht ik met 15 andere diakens en zo'n 40 priesters en de bisschoppen mee voorgaan in de Sint Pieter.

We liepen in een processie van 850 mensen de kerk binnen via de hoofdingang die normaal gesloten is onder het zingen van 'Heel de aarde jubelt en juicht voor de Heer'.

Eerst een acoliet met het kruis, toen de misdienaars, de kinderen, de jongeren, de volwassenen, de diakens, de priesters en als laatsten de bisschoppen. Zowel buiten als binnen werden er door allerlei andere pelgrims of toeristen foto's gemaakt van ons. We vierden de mis waar de Paus hem ook altijd viert. En heel mooi was het slotlied gezongen door het kathedrale koor: het Hallelujah van Händel.

Maandag vierden wij 4 mei met Nederlanders die in Rome wonen. De Nederlandse consul van het Vaticaan, prins Chaimen (een zoon van prinses Irene) hield een lezing en het kathedrale koor zong. Daarna mocht het koor een concert geven voor twee pausen, paus Franciscus en paus Benedictus.

Woensdagmorgen mocht ik diaken van dienst zijn in de viering van de eucharistie bij het graf van Petrus in de catacombe van de Sint Pieter. Drie bisschoppen gingen voor en ik mocht het Evangelie lezen en maakte de tafel klaar en stond met de kelk bij het communie uitreiken. Het was een mis alleen met de bisschoppen, priesters, diakens en pastoraal werkenden. Een enorme gewaarwording. Daarna volgde de audiëntie met de Paus. We hadden hele goede plaatsen en op 5 meter afstand mochten wij een aantal keren de paus van dichtbij zien.

Donderdagmorgen vierden wij de eucharistie in de kerk van St Paulus buiten de Muren. De pelgrims mochten intenties opschrijven. Ik zat met David in de kerk.

De intenties heb ik mogen brengen naar het altaar. En David zong samen met alle kinderen op het priesterkoor Dank U voor deze nieuwe morgen... en dat voor 850 mensen.

We hebben nog veel meer meegemaakt, o.a. dat David ineens weg was... Hij was mee met de kindergroep. Hij liep de andere kant op. U kunt zich voorstellen dat dat enige consternatie met zich heeft meegebracht maar gelukkig heeft hij zelf actie ondernomen en werd hij door een priester teruggebracht.

Ik heb ongeveer 350 foto's gemaakt waarvan er één is opgenomen in ons bisdomblad Samen Kerk. David is een ijsje aan het eten en heeft mijn ijsje in zijn andere hand.

Als ik terugdenk aan deze reis denk ik aan verbondenheid, verbinding. Het is indrukwekkend mee te maken dat de sfeer onderling zo ontzettend goed was. Er heerste echt een gevoel van saamhorigheid. Samen kerk zijn was duidelijk een item hier. En wat boften we met het mooie weer. Op een gegeven moment zagen we op de thermometer 35 graden staan. Volle dagen waren het, op één van de dagen ging om kwart over vijf 's morgens al de wekker... maar het was zeer de moeite waard.... We hebben heel veel gezien.... en een cappuccino met een gebakje in een buitenwijk van Rome voor 1,90 Euro! in een toch wel chique lunchroom is ook wel eens leuk....

Samen met mijn zoon zo'n reis meemaken is iets heel moois. Beiden willen we meteen weer het vliegtuig pakken!

Met elkaar zingen waaronder op 4 mei het Wilhelmus dat deed me wel wat.

Leuke interessante gesprekken heb ik mogen voeren. Zo ook op zondag 31 mei jl. Meer dan de helft van de pelgrims kwam bijeen in Heiloo voor de Rome reünie. We deelden verhalen, we lieten elkaar foto's zien, we hebben gegeten en gedronken en we waren samen in de kapel voor een gebedsviering waarin ook enkele pelgrims vertelden hoe zij Rome hebben ervaren. 's Avonds werd in de bedevaartkapel in Heiloo de Mariamaand afgesloten.

De bisschoppen zijn voornemens om in de toekomst ooit nog een bedevaart te organiseren. Niet meteen volgend jaar want het was een enorm grote organisatie om zo'n reis voor elkaar te krijgen.

Een hartelijke groet vanuit Beverwijk,
Marcel de Haas, diaken

INTERRELIGIEUZE DIALOOG

Eind mei was de paus in Bosnië-Herzegovina, een land dat in de jaren negentig van de vorige eeuw een vreselijke burgeroorlog heeft gezien. In zijn slottoespraak zei de paus dat hij tevreden was dat alle gemeenschappen in het land na de burgeroorlog besloten hebben om het pad van de vrede en de verzoening te bewandelen.

'Interreligieuze dialoog gaat ons allen aan', zei hij in die toespraak. "Meer dan een dialoog over belangrijke onderwerpen is de oecumenische en interreligieuze dialoog een dialoog van het dagelijkse leven. Daarin wordt het dagelijks leven met zijn vreugde en lijden, zijn hoop en verwachtingen gedeeld. Daarom mag die dialoog niet tot de religieuze leiders voorbehouden blijven en moet zij door zoveel mogelijk gelovigen worden gedeeld."

Ongeveer tezelfdertijd, 29 mei, publiceerde de gemeente Amsterdam een raadsbrief over aanpak van radicalisering en met een actieplan voor dialoog. Uit de brief komen een aantal punten naar voren:

- De vraag hoe de stad weerbaarder kan worden tegen spanningen en de gevolgen daarvan.
- dat de gemeente Amsterdam drie dingen wil:
we zoeken verbinding, we beschermen elkaar en we zijn allemaal Amsterdammers.
- Dat een tolerante houding ten opzichte van verschillen niet vanzelfsprekend is.

- En als actieprogramma noemen zij: Dialooginitiatieven, stedelijk leiderschapsprogramma, en een conferentie naar aanleiding van de dialooggesprekken.”

De actiepunten zijn in feite een doorgaan op de ingeslagen weg. Joke Jongejan, Diaconaal consulent, van de Protestantse Diaconie Amsterdam, is met haar Dialoog in Actie motor en stille kracht achter het organiseren van dergelijke dialogen.

Eind mei organiseerde zij met anderen een dialoog in de LJG rondom religie en geweld.

Eind juni organiseerde zij met anderen een keti koti tafel om ons meer bewust te maken en van de slavernij als integraal deel van onze vaderlandse geschiedenis (iets wat we, denk ik, ons nog meer moeten realiseren).

Telkens weer zijn het boeiende avonden, waar ik u graag op attendeer. Wat is het, dat de protestantse kerk van Amsterdam wel een diaconaal consulent heeft en de katholieke kerk niet? Het zou belangrijk zijn met een dergelijke stem de parochies en hun activiteiten zichtbaar te maken. Mocht u wat meer gaan mee doen aan deze dialogen, dan brengen we in praktijk wat de paus van ons vraagt: de interreligieuze dialoog als een dialoog van het dagelijks leven; een dialoog die bruggen slaat over de muren van de verschillende bevolkingsgroepen in onze samenleving. En het besef ‘we zijn allemaal Amsterdammers’ levend maakt.

Coen van Loon, diaken

DANK, DANK, DANK!

Eigen viering Meerklank

Langs deze weg wil ik even m'n complimenten maken voor de viering van 3 mei jl. die geheel verzorg en voorbereid werd door koor en combo Meerklank.

Een viering met inhoud! Lieder, lezingen, gebeden en overweging sloten zo goed op elkaar aan, hier was duidelijk erg veel werk van gemaakt.

Geen nostalgie maar Samen Kerk van 2015 en hopelijk een kerk van de toekomst. Meerklank bedankt!

Magda Blaas-Vloeimans

Dank sei dir Herr

Zondag 14 juni, een dag met vele emoties, maar ook een mooie dag!

De dienst, voorgedaan door Nico, met zang van Dames- en Herenkoor en het Kinderkoor.

Wat een mooie overweging had Nico gemaakt naar aanleiding van het gesprek bij mij thuis.

Mijn afscheid van het Dames- en Herenkoor was voor mij een moeilijk besluit. Ik had er lang over nagedacht, maar het was wel een goed en wijs besluit. Ik las het in Prediker: alles heeft zijn tijd en zo is het ook.

Nog éénmaal Dank sei dir Herr zingen, dat was mijn liefste wens en zo is het gebeurd.

Nu komt de tijd om te luisteren naar het Dames- en Herenkoor, zoals ik ook luister naar de andere koren.

Ook mijn dank aan de heer Jan Quint, wat een mooie tekening op de voorplaat van het misboekje! Samen met het verslag van de dienst, die ik van Nico kreeg, is dat iets om te bewaren. Dank sei dir herr!

Jenny Fritz

Zestig jaar getrouwd

Met deze een dankwoord bij onze 60-jarige huwelijksviering.

Dank aan de heren pastores Leo Nederstigt en Nico Essen voor de misviering. Dank aan het zangkoor voor hun mooie Latijnse gezangen o.l.v. een goede dirigente.

Ook dank aan de vele vrijwilligers die voor de koffie en de soesjes zorgden.

En tot slot heel veel dank voor de getoonde belangstelling en de vele felicitaties van de vele kerkgangers. Met dank aan u allen.

Theo en Rietje Feijen.

VAN DE VOORZITTER

De zomer nadert, een tijd dat velen vakantie gaan vieren. Ook vanuit het bestuur heeft ieder zijn vakantieplannen, dus het kan zijn dat reacties op e-mails even op zich laten wachten. Ondertussen gaan de kerkdiensten gelukkig gewoon door.

Met een gelegenheidskoor zingen wij met z'n allen de bekende liederen uit de liedbundel. In al zijn eenvoud spreekt mij dat zelf altijd bijzonder

aan. Samen zingen geeft verbondenheid. Vanuit het bestuur willen wij met Pastoraatsgroep en de diverse actieve groepen in onze parochie werken aan een zelfde soort verbondenheid. Een van ons verwoordde dit als volgt: dat wij in plaats van een naast elkaar een met elkaar parochie worden.

Alle veranderingen die het afgelopen jaar hebben plaatsgevonden maken duidelijk dat een nieuwe richting nodig is. Vasthouden aan het oude is geen optie als wij als parochie willen voortbestaan. De aansluiting vinden met de omgeving is noodzakelijk om nieuwe mensen te inspireren om met ons mee te doen. De vraag is hoe open zijn wij als parochie naar nieuwe mensen? Hoe welkom voelen zij zich? En worden zij ook aangesproken door de vieringen en activiteiten?

Wij kunnen dat alleen realiseren als wij zelf weten waar onze parochie voor staat. Verscheidenheid in onze parochie is een groot goed maar als het leidt tot inhoudelijke tegenstellingen, dan zullen wij eerder mensen afstoten dan aantrekken.

Komende kaderdag, op 19 september willen wij met parochianen uit diverse geledingen buigen over de vraag: Hoe kunnen wij een gastvrije parochie zijn? Als u hiervoor niet bent uitgenodigd, weet dat er een inspiratiedag volgt voor alle parochianen.

Met de zomer in het vooruitzicht hoop ik dat u alvast over deze vraag zou willen nadenken (inspiratie kunt o.a. opdoen op:

<http://www.waarderendegemeenteopbouw.nl/>

Uw ideeën of opmerkingen mag u naar mij mailen.

Ik wens u namens het Locatiebestuur een mooie zomer toe.

Hartelijke groet, Arthur Anderegg
anderegg@xs4all.nl

PERSONALIA

Onze overledenen:

Anet Hilgerom 83 jaar

In de kleine samenspraak van de ABG-parochie las ik een klein berichtje.

*Op 17 april is overleden: **Anet Hilgersom**. Zij werd geboren op 4 juni 1931 in 's Gravenhage. Zij trouwde en samen kregen ze drie zonen. Na een jarenlange worsteling besloot ze als vrouw door het leven te gaan. Daarin was ze naar iedereen open en ze voelde zich ook heel gelukkig. In Huizen, waar ze woonde, was ze koster van de kerk. Nadat ze zich als vrouw had*

gepresenteerd, verhuisde ze naar Amsterdam. De laatste jaren van haar leven was ze betrokken bij de Christus Koning en later de Martelarenparochie. De laatste maanden van haar leven woonde ze in het Flevohuis. Daar ontving ze ook de ziekenzalving. Haar afscheid vond plaats op de Nieuwe Ooster op donderdag 23 april.

Anet Hilgersom werd 83 jaar oud.

Op 22 juli 2013 had ik met Anet een gesprek.

Ben je blij na alles wat je hebt meegemaakt? Was het het waard?

Ja, zeker. Ze straalde. Ze is al blij als iemand in de gang, in de lift, zegt: 'Dag mevrouw'.

Als jongetje van vier had ze eens tegen haar vader gezegd, dat ze liever een meisje was. Hij reageerde furieus, ze is er nooit meer over begonnen.

Ze groeide op, trouwde, ze had een goede vrouw, ze woonde in 't Gooi, werkte in de elektronica, een mannenberoep, was ze vrouw geweest, dan had ze liever in de verpleging gewerkt, zij kregen drie zonen.

Met haar vrouw sprak ze erover, ze vond het niet gek, maar 'ze was blij, als ik er weer over ophield'. Anet zag ook op tegen het hele lange traject en zette het uit haar hoofd.

Hij was een fijne vader. Dat wilde hij zijn.

Maar seksualiteit was ingewikkeld. Ze voelde zich niet goed, op het werk ging het niet, was veel ziek, maar er was geen aanwijsbare oorzaak. *'Wij snaptten niets meer van onze vader'.*

De dokter verwees haar door naar een psycholoog. Zij zei, 'je mag hier best een keer in vrouwenkleden komen'. Dat deed ze.

Ze hoorde ook van de NVSH, over avonden voor travestieten en transseksuelen. Ze ging er heen. Het was voor haar een warm bad. Zij vond zichzelf, ze barstte open. De gesloten man kwam woorden tekort, ze had zich nooit zo goed gevoeld. Toen zette ze door.

Zeven gesprekken had ze met een psycholoog, zo was het protocol.

Maar niemand had bedenkingen, niemand probeerde het uit haar hoofd te praten.

Ze moest scheiden. Zijn vrouw had haar gesteund, maar ze was wel met een man getrouwd. Ze verhuisde uit 't Gooi naar Amsterdam, naar Amsterdam-West, dichtbij het ziekenhuis en de doctoren.

'Na mijn besluit heb ik een onbeschrijflijk, geweldig en zeer gelukkig leven gehad, toen ik mezelf mocht zijn'. In 1992 werd André Anet.

Een nieuw leven begon.

Ze ging wonen in de woongroep Julianapark. Er was bij haar binnenkomst daar geen aanleiding om erover te praten, anders was ik er niet binnengekomen, dacht ze....

Zo'n 18 jaar woonde ze daar met plezier. De laatste twee jaar was ze veel ziek, hartritme stoornissen, ze had extra zorg nodig.

Nu voelt ze zich thuis in de Open Hof. Hoewel. Iemand had over haar gesproken. Ze mogen het best weten, maar veel ouderen hebben er moeite mee en dat laten ze ook blijken....

Wonend in het Julianpark werd ze parochiane van de Christus Koning. Daar was ze mevrouw Hilgersom. Dat maakte haar gelukkig. Gewoon, dat iemand haar 'mevrouw' noemde. Een relatie hoefde ze niet. Ze kreeg wel veel vnzige telefoontjes, maar nu is het rustig.

Toen de Christus Koning sloot en opgenomen werd in de Martelaren, kwam ze in onze kerk. Ik werd haar pastor, zij vertelde mij haar verhaal. Nu in 2013 wilde ik nog eens terugkijken naar haar leven. Geboren worden in het verkeerde lichaam lijkt me al een enorme beproeving. Hoe bestaat het dat iemand dat doorstaat. En daarna, wat moet je niet verdragen aan kwetsende opmerkingen?

'Ben je blij na alles wat je hebt meegemaakt? Was het het waard?'

Ze vond het fijn om erover te praten. Ze vond het voor mij goed om hiervan te weten, om mensen te kunnen helpen.

Zo'n 22 jaar geleden is ze geopereerd. Het is een lange weg geweest, maar ze is elke dag dankbaar voor het leven.

Begin januari werd ze ziek. Ze vond het niet erg te moeten sterven. Haar leven was goed geweest.

In 1992 schreef zij een afscheidsbrief. Ze hoopte, dat als wij die zouden lezen, we meer dan 20 jaar verder zouden zijn. Het werden er 23.

Beste familie en vrienden,

Hierbij wil ik jullie bedanken voor het fijne contact en gesprekken.

Vooral wil ik Nely danken voor de enorme steun, zowel voor als na mijn beslissing en dat terwijl ze het er zelf zeer moeilijk mee had.

Na mijn besluit heb ik een onbeschrijflijk, geweldig en zeer gelukkig leven gehad, toen ik mezelf mocht zijn. Ik weet dat ook in het hiernamaals ik het goed zal hebben.

Ook wil ik dank betuigen aan God en Maria voor de duidelijk merkbare steun en begeleiding heel mijn leven lang.

Iedereen wens ik nog een goed en gelukkig leven en als het nodig is, hoop ik dat jullie ook de steun van Boven mogen ervaren.

Iedereen veel steun en dank.

(N. Essen)

Op 3 oktober van het vorige jaar vierde zij haar 100ste verjaardag. Met 22 lieve mensen om haar heen had ze een prachtig feest, waar ze met vreugde op terugkeek. Wat geweldig, als je zo oud mag worden. Zij woonde zelfstandig, een werkster kwam eens in de week, maar die riep: 'u doet nog zoveel zelf', ze kookte iedere dag, ze kon zichzelf goed vermaken, niemand die het geloofde, 'bent u 100?' En dan opeens is alles anders.

Ze viel. Half februari. Altijd was dat haar grote angst: te vallen. Het was een harde klap.

Dit is het einde, voelde ze. Neen, ze gaf het niet op. 'In een rolstoel kun je ook nog leven. Maar ik was altijd bezig. Dat was mijn leven. Dat kan niet meer. Zo jammer'.

Nog drie maanden was ze in ons midden. Goede dagen, slechte dagen. Maar dankbaar zijn we, dat we goed afscheid hebben kunnen nemen, dat gezegd kon worden, wat we haar zo graag wilden zeggen.

Toen ze 100 jaar werd, schreef ik in Hofnieuws een stukje over haar.

Ze zei me: 'Ik kan er ook niets aan doen, dat ik zo oud word. Ach, wat moet ik u vertellen. Het is een simpel leven'. Maar ze raakte erover niet uitgepraat.

3 oktober 1914 werd ze geboren in de Beemster. Haar vader werkte bij de boeren, geen vetpot, maar haar moeder kon goed met geld omgaan. Zij kregen vier kinderen.

Vanaf haar 14^e ging ze in betrekking. Ze werkte in diverse huishoudens. Op dansles ontmoette ze Jan van Toor. Hij was kruidenier, kon zelfs in Amsterdam een winkel beginnen, maar dan moest hij wel getrouwd zijn. Zo trouwden Regien en Jan op 12 april in dat verschrikkelijkste jaar 1944. Jan had het pak aan van zijn broer, en Regien een geleende jurk. Maar als kruidenier heb je wel een paar flesjes wijn tot je beschikking, en de boereburen zorgden voor een stukje vlees, en de zon straalde, en zo werd het toch een heel mooie dag.

Jan had een kruidenierszaak in de Wijttenbachstraat. Zij kregen vier kinderen.

Dit was de mooiste periode van haar leven. Het was hard werken, het waren lange dagen. Maar ze waren gelukkig met elkaar. 'Ik heb zo'n goede man gehad. Hij was niet wat je zegt een knappe man, maar zo hartelijk, zo goed voor de kinderen. Konden we die tijd maar stil zetten'....

Toen de Wijttenbachstraat gesloopt werd, wilde men Jans winkel laten doodbloeden. Alle huizen gingen plat, maar de winkel liet men staan. Het waren zenuwslopende tijden, totdat de winkel op een dag instortte.

Gelukkig was er toen wel een schaderegeling. Toen kwamen ze te wonen op de Biothof in onze parochie. Hoe mooi vonden zij deze kerk. Slechts 7 jaar hebben ze hier samen van mogen genieten, want Jan werd ziek en stierf op de 2^e kerstdag in 1982. Hij werd 68 jaar. 32 jaar was ze nu zonder hem. Heeft u wel eens gevoeld, dat uw man er nog was? Neen. Alleen zijn foto met een bloemetje ervoor. Zo was hij altijd bij me.

Zo'n 8 jaar geleden verhuisde ze naar een appartement op Berkenstede. Het kostte haar veel moeite haar geliefde Biothof te verlaten, maar geen moment spijt heeft ze gehad. Hier heeft ze heerlijk gewoond.

Heel tevreden leefde zij alle dagen. Handwerken was altijd haar grote hobby. Doet u dat nog steeds? 'Neen, daar heb ik geen tijd meer voor'. Kinderen, kleinkinderen, komen op bezoek, koffie drinkt ze met haar buurvrouw, en alleen zijn kan ze goed. Op het oog denkt iedereen, 'die mankeert niks'. Zij zegt: konden ze maar wat doen aan dat hoofd, die evenwichtsstoornis. Opstaan, overeind komen, dat moet heel voorzichtig. 'Als ik maar niet val....' (N. Essen)

Jeanne Meijneke - van den Hout 84 jaar

Toen ze 20 jaar oud was (1950), volgde ze de keuze van haar hart om in het klooster te treden bij de Dominicanessen in Venlo. 'Ik paste mij goed aan en had het voor mijn doen heel erg naar mijn zin.

Na ruim een jaar vertrok ik als Missiezuster naar Zuid Afrika met nog zes zusters. De reis per boot verliep goed. Het eindpunt was King William's Town, het Moederhuis, waar we voor zes weken werden opgevangen om de Engelse taal machtig te worden. Ik wist nooit dat je in zo'n korte tijd al een aardig mondje Engels kon spreken.

We werden verspreid en kwamen in een der kloosters om daar te functioneren. Ik werd echt voor de leeuwen geworpen en stond al gauw voor de klas, gelukkig samen met de ervaren Moeder Overste van de Communiteit. Wat heb ik veel van haar geleerd. Ik genoot van de kinderen maar leerde van hen ook het klappen van de zweep. 10 jaar heb ik mogen werken met de kinderen en omgaan met de medezusters van wie ik veel hield.

Toch na die jaren, het bloed kruipt waar het niet gaan kan, ben ik uitgetreden en wilde mijn leven voortzetten in de gewone maatschappij. Dat was in 1961. Het heeft zo moeten zijn, want mijn moeder stierf toen ik amper in Nederland was. Ik had haar meer dan 15 jaar niet meer gezien, ik was dankbaar dat ik bij de begrafenis kon zijn.

De Lieve Heer sluit wel eens een raam om een deur te openen. Dat was in mijn geval dus.

Toen ik op visite was bij een vroegere vriendin van mijn moeder, leerde ik haar zoon kennen.

De ware vrouw had ie nog niet ontmoet totdat ik die dag binnen kwam stappen en meteen dacht, dat is de ware voor mij. God's wegen zijn wonderlijk! We zijn in 1962 heel gelukkig getrouwd en wel 32 jaar.

Helaas, werd Johan ziekelijk en heeft veel geleden. In 1994 is hij gestorven, hij was 68 jaar. God heeft gegeven, God heeft genomen.

Life must go on. Mijn leven heb ik een vulling gegeven door vrijwilligster te worden in Tabitha bij de ouderen. Ik was o.a. aanwezig op de 3de vrijdag van de maand bij de Eucharistieviering om de mensen na afloop van koffie of thee te voorzien. Heel gezellig was dat.'

In oktober 2010 verliet Jeanne haar wijk Jerusalem en kreeg een mooi appartement op het Kastagnehof. Daar kende ze nog lang een goede tijd. Ze kon heel goed op zichzelf zijn, alleen was ze niet, want ze had altijd een of meerdere mooie poezen om haar heen.

Heel blij was ze, dat de kerk daar zo dichtbij was, daar ging ze graag heen. Donderdag 4 juni is zij gestorven. (N. Essen)

Dick Holthaus, Hengelo, 17-11-1928, Amsterdam, 06-06-2015

Op 11 juni werd in de Martelaren in kleine kring afscheid genomen van Dick Holthaus. Pas na die dag werd over zijn overlijden aan de media verteld. Dick was met name in de jaren zestig en zeventig één van de bekendste couturiers van Nederland.

Vanuit Hengelo waar hij geboren was, werd hij voor de middelbare school naar Rolduc gestuurd. In 1951, 23 jaar oud, begon hij, in navolging van Max Heijmans, een eigen hoedenzaak in Amsterdam. Al snel had hij 25 hoedenmaaksters in dienst en verkocht hij zijn creaties in Rome, Milaan, Parijs en Amerika. Zijn interesse lag echter toch op een ander vlak. Al in 1955, kwamen de eerste Holthaus-creaties (japonnen) op de markt.

Dick beschikte over een enorm talent. Zijn ontwerpen (hij ontwierp niet alleen mode maar ook bijvoorbeeld schoenen, tassen, brillen en zelfs meubilair) zouden de hele wereld over gaan. Hij vergat zijn afkomst niet: 'helemaal Twents waren de creaties die gemaakt werden van stoffen van Twentse textiel fabrieken als de KWF Stork, Menko, Blijdestein en Nijverdal ten Cate'.

Vanaf midden jaren zeventig richtte hij zich op het ontwerpen van bedrijfskleding. De stewardessen van Martinair bijvoorbeeld, droegen kleding die door hem ontworpen was.

Na een auto ongeluk in 1973 trok hij zich steeds meer terug. In die tijd leerde hij Jean Paul kennen. Hun relatie werd gekenmerkt door grote liefde. Op het moment van zijn overlijden waren zij 33 jaar bij elkaar.

Samen gingen zij in Malaga wonen. De modewereld is een wereld van glamour en hectiek, maar ook een wereld van grote vriendschappen en trouw. Judy Gladstone werkte jarenlang voor hem. Na de verhuizing naar Spanje, bleef zij voor hem zorgen en van alles voor hem regelen. Samen met Jean Paul verzorgde zij de uitvaart.

De uitvaart was in onze grote kerk. Hooguit dertig mensen. Om Dick heen waren stoelen gezet in een kring; veel kaarsen brandden. Er was muziek, een vriend en een dominee spraken hartverwarmende woorden. Zo werd in stilte en in liefde afscheid genomen van een bijzonder mens. (C. van Loon)

Onze dopeling: Jibbe van Kranendonk

DE FAMILIE CORDAID

Wie, wat is Cordaid?

Zoals in het bedrijfsleven, zoeken ook charitatieve organisaties naar wegen om de kosten te drukken en slagvaardiger te kunnen opereren. Vormen van samenwerking of zelfs gehele fusies zijn aan de orde van de dag.

Om dezelfde redenen zijn in 2000 drie grote organisaties tot één organisatie gefuseerd onder de naam Cordaid, te weten: Memisa, Mensen in Nood en Vastenactie. Later zijn daar Kinderstem, Bond zonder Naam en Cordaid Microkrediet bijgekomen. Omdat de individuele familieleden u wellicht nog niet zo bekend zijn, worden ze hieronder aan u voorgesteld.

Cordaid Memisa staat voor de opbouw van structurele gezondheidszorg

Cordaid Mensen in Nood voor noodhulp en wederopbouw

Cordaid Kinderstem richt zich op hulp aan kinderen in sloppenwijken

Cordaid Bond Zonder Naam wil naastenliefde en solidariteit in Nederland bevorderen

Cordaid Microkrediet verstrekt kredieten aan kleine ondernemers in ontwikkelingslanden

Cordaid Vastenactie steunt kleinschalige, concrete projecten gericht op structurele armoedebestrijding

Katholieke traditie

Deze organisaties hadden een lange katholieke traditie, teruggaand tot het begin van de vorige eeuw. Zij werkten vanuit de evangelische opdracht van solidariteit met mensen die om welke reden dan ook hulp nodig hadden. Gesteund door brede lagen van de Nederlandse bevolking konden zij het werk van de honderden Nederlandse ordes en congregaties van priesters, zusters, broeders en vrijwilligers bijstaan in hun zorg voor de mens. In die traditie staat Cordaid nog altijd.

Van missionarissen naar lokale partnerorganisaties

De afgelopen twintig jaar steunde Cordaid steeds meer ontwikkelingsorganisaties. Ook organisaties die niet meer direct met missionarissen verbonden waren. De omstandigheden zijn veranderd. Het aantal Nederlandse missionarissen neemt in snel tempo af. Het evangelie en de daarop gebaseerde katholieke sociale leer is en blijft echter de inspiratie van Cordaid. De missionarissen hebben het werk in veel gevallen overgedragen aan lokale organisaties in de ontwikkelingslanden. Zij geven nu steun aan de armen en dragen bij aan de opbouw van maatschappelijke organisaties. Cordaid werkt samen met meer dan duizend lokale organisaties wereldwijd.

Alle medewerkers van
Hofnieuws wensen u een fijne
en zonnige vakantie.

Het eerstvolgende nummer van Hofnieuws na de vakantie
ligt op woensdag 30 september weer op uw deurmat.

Een Barbecue voor eeuwig...

Eindelijk de zon
worsten en brochetten
boven gloeiende kooltjes verhitten

Sangria met héél veel fruit
een zwembad voor de kleintjes
het ziet er zomers uit

Mannen drinken
vrouwen kletsen
zonder elkaar te kwetsen

Dat heet dan vrolijk zijn
een zondagmiddag bij de burens
kon zo'n zomer maar eeuwig duren.